

4.5.1946

אמא יקרה,

חשבתי לבוא אליכם לימים מספר לבילוי חופשתי ואף עמדתי לעשות כן, לולא קפץ עלינו רוגזו של ג'מל הכופת על כולנו להשאר בזה לפחות עוד כשבועים. כמו אצלכם כן גם אצלנו הכל שקט ושפיר אבל מנהג הוא אצלנו בכל הנוגע לזהירות לצעוד צעד אחד קדימה. אין אני סבור שזה מחיב אותך לדאגת יתר. אותי זה מחיב לקורספונדנציה במקום לאחוז את המזודה.

הפינסים הצעירים ודאי ספרו לכם על תפארת רעמתי. אני מניח שעקב השקאה סדירה במקלחת מדי יום ביומו אוכל, אם ארצה בכך, לגדל צמות או להשתמש בסיכות ראש.

מצב רוחי השתפר ביותר עקב השתחררותי מכמה תפקידים שאליהם הייתי כפות ואשר לא הותירו לי כל רגע פנאי. אמנם שלטתי כאן במשך כמה שבועות שלטון בלי מצרים אלא שכבעל הכרה דמוקרטית הגעתי למסקנה שלבריאותי יועיל יותר אם אפנה את האמביציות שלי לאפיקים פחות ציבוריים... היום גמרו את זיפות הברכה. מחר מחרתיים ודאי יתחילו למלאה מיים. לפני כמה ימים ירד כאן גשם די רציני שהיה דבר בעתו. שטפון לא היה וכנראה שמוחלט הדבר בישיבה של מעלה לסכם לנו את מאזנה של שנה זו כשנת בצורת.

צעד חשוב להתבססותנו במקום זוהי ההחלטה שקבל ויץ מהקק"ל לתת לנו שטח מושקה בהמטרה שיספיק לרפת בעלת ארבעים ראשים עם כל סידורי ההשקאה והצינורות להובלת המים. כן ניתן אישור לקידוח באר בעומק של 300-400 מ'. עוסקים כעת בהכנת התוכניות וכנראה שעם הגשמת הדבר נצא למרחב וענין קביעותנו כנקודת התישבות יהיה ריאלי. כעת מטפלים בתוכנית לבנין הנקודה במקום הקבוע שיהיה על גבעה רמה יותר במרחק ק"מ מהנקודה הזמנית בה אנו נמצאים כיום.

מסרו ד"ש לרזיאל אם תכתבו לו. הוא עשה עלי רושם כאילו נשאר כמו שהיה, מתחבט עם משהו המעיק עליו וכובל אותו.

הגעתי למסקנה שדדי איננו פינס. מופלא ממני מאין נטל בטחון עצמי כה מופרז הטבול ברב חוכמה ופה שהוא מעין נובע של פנינים ושטויות כאחת. עד כמה שהכרתיו לא היו בו עד עתה יותר מניצנים של תכונות אביריות אלה. יתכן ומשום שאין הבית רקע מתאים להתבלטות תכונות אלה לא עמדתי עליהן במלואן.

בחברה הן ודאי מתבלטות וסבורני ששם הן תזקנה לו.

אקווה כי תעלימי ממנו קטע זה ממכתבי.

שלך באהבה

עמי

ד"ש לסבא וסבתא

ולמשפחת בורט

יום ג' (דצמבר 47)

שלום לכם יקירי,

בהזדמנות אני כותב לכם בקצרה ומקוה שעוד אוכל להוסיף בפעם אחרת. רחליה ורזיאל כאן והם, וגם אני, בריאים ושלמים.

נהרגו אריה יחיאלי, אורי וינהבר (פיפקה) וראובנצ'יק בתוך הקמפ של עסלוגי ע"י משטרה וכנופיה. עוד אחד נהרג לפני כן בטנדר שבו נסע רזיאל. נפגשתי אתו בקרב. ובינתיים—שקט.

נשיקות,

עמי

רביבים, 23.12.47

לאבא, אמא ודדי-שלום.

חלף רק שבוע מאז האסון שארע לנו. לאחר רציחתו של יודקה היינו המומים- לא יכולנו לשאת את ההכרה כי גם בנו שכלה החרב. דמומים ואבלים הובילנוהו, מעטים כפי שהננו, בלוייה מזוינת. את כברו כרינו על הגבעה שמעל לשטח האינטנסיבי. זכינו לבית קברות עוד בטרם היות לנו הנקודה.

יהודקה נפל בהגנה על שירה שהותקפה בדרך לחזעלה. עשרות כדורים ירה עד אשר פגע בו בעורפו כדור המות. מפקפק אני אם להמשיך ולתאר את הכל. הן זה עלול רק להגביר את חוסר שלוותכם ואת דאגתכם. אך חובה לספר "איך נפלו גבורים".

רזיאל נמצא כאן, בינתים, ואף עליו עבר מה שעבר על כולנו. אינני יודע אם זה סידור של קבע אך אני מתאר לי שזה מעודד את מצב רוחו ובכלל- הן מזמן לא ישבנו "שבת אחים גם יחד".

רזיאל נמצא בגבולות ונסע אלי ל"ביקור". הטנדר שלהם הותקף משיצאו מתוך הכפר חלסה בדרכם מחלוצה אלינו. אהרון שטולץ נפגע מיד פגיעה אנושה. הטנדר הספיק לעבור את המחסום ואח"כ קפצו כולם והשיבו אש. הם פגעו בשנים מאנשי הכנופיה לפחות (אלה השוטרים אשר ההודעה הממשלתית ספרה עליהם כי נפגעו בעסלוגי). כנראה שהכנופיה היתה מורכבת בחלקה משוטרים ונוטרים. באותו זמן נפצע גם אסף הפנר, חברנו (קובה) אשר נמצא אתם. הם החלו לסגת ורצו כ-2 קילומטר. בינתים הוביל הטנדר את אהרון שטולץ אלינו ופרץ למחנה בבקשת עזרה. שטולץ מת בידיה של רחליה. מיד יצאנו ורחליה אתנו ומצאנו את החברה כ-2 ק"מ מזרחה לחלסה. רחליה חבשה את קובה שנפגע בחזה ובבטן. נו, תארו לכם ששם הייתי צריך לפגוש גם את רזיאל.

כשחזרנו החלטנו לשלוח את הטנדר לקמפ, לבקש כי האמבולנס שלהם יסיע את קובה עד בית אשל. בטנדר יצאו 6 אנשים. מפקד הקמפ סרב לעזור ורק הבטיח להביא רופא ערבי מבאר שבע. כשהחברים העירו לו שהם מרגישים מתיחות חשודה בתוך המחנה, השיב שבתוך המחנה הם מובטחים וזה כל מה שהוא יכול לעשות מצדו. הודו לו על אדיבותו. כשהסתובבו והגיעו עד המשטרה ראו כי המחסום של התיל הדוקרני מתוח לרוחב הדרך. באותו זמן נראה טנדר משטרה "חוזר" מחלסה והוא מלא שוטרים ונוטרים. בתוך חצר המשטרה היו אזרחים ו"נוטרים". אורי הצליח לפרוץ את המחסום מחיש את המהירות ובהיות המכונית כ-50 מ' מתחנת המשטרה, נתכה עליה אש מתוך המשטרה ומעברים: מהקמפ הצבאי ומתוך הכפר עצמו. אריה יחיאלי נפגע בראשו ומת מיד ואח"כ נהרג גם ראובנצ'יק ששכב וירה. אורי נפגע בכליות

ובראשו ונפל על ההגה. האוטו נעצר ושלושת הנוותרים- יואל, חנן, ושלמהלה החלו נמלטים כשכדורים שורקים מסביבם.

היריות נשמעו בבית אך הינו חסרי אונים לעשות דבר ורק כאשר ראינו את השלשה, שעברו בריצה את כל הדרך מן הקמפ לבית היה ברור כי אריה, ראובנצ'יק ואורי שוב לא חזרו.

לאחר כחצי שעה הגיעה המשטרה מבאר שבע. הם סרבו להרכיב את הסידור שיש לנו לאלונקות ולקחו את קובה סתם על מזרון. הם סרבו להוביל את רח'יה לקמפ כדי לחבוש את אורי בטענת שקר כי נמצא לידו רופא! אח"כ נתברר כי היה נתון לטפולם של מרצחיו השוטרים והובל לבית אשל מבלי שתוגש לו עזרה ראשונה. הוא מת בדרך מבית אשל לבית החולים.

הגופות נשארו עד למחרת באשר נפלו ואח"כ לא הוחזרו לנו אלא הובלו לבית אשל. המשטרה סרבה להובילם הנה והיו מוכרחים לקברם שם באופן ארעי.

באותו לילה הותקפה חלוצה. רק אח"כ, כשלנו לא נשקפה כל סכנה, הופיע "הטור המשורין" והזהיר אותנו מפני "פעולות תגמול". אך אנו עוד נקום נקמת הדם היקר שנשפך.

חלוצה היתה מנותקת ללא מים ולחם. למחרת עבר כאן מפקד הקמפ ולקח לחם, מים, נקניק ומרגרינה בשביל להעבירם אליהם. הפרודוקטים לא הגיעו לשם למרות זאת שהוא עצמו הגיע.

במכתבי הקודם כתבתי לכם כי אנו חשים באוירה המתחשמלת ויש בידינו האפשרות, אם נורשה, לבלום את מהלך הדברים. צווינו אז להבליג. והתוצאה- ארבעה קורבנות יקרים. עכשיו מחפשים כבר את המסיתים וה"מפקדים" שלהם. הכל נעשה באחור ולאחר ששלמנו מחיר כה יקר.

והעיקר- הערבים השיגו את שלהם. כעת מאוחר כבר להמשיך בעבודה בברכה ועד האביב אין אפשרות לעבוד בה ולהכינה למקרה של שטפון מוקדם יותר! אנחנו חיים במושגים של שנת 1936 - "בתוך הגדר" ולילה לילה שומרים כל האנשים- לפי התור מספר שעות מסוים וברור שלא מספיקים לעשות הרבה עבודה פרודוקטיבית.

האנגלים מסתובבים הרבה בסביבה, במשוריינים, במטוסי תצפית וקרוב ובטנקים. הם אומרים שבאו להבטיח ואף שאלו כל מני שאלות אבהיות על האפשרות לקרוא להם בזמן התקפה. מסתבר שמטרתם העיקרית למנוע "מעשי תגמול" שלנו ותנועה חופשית כוחותינו שבעקבותיהם היה אזור זה "שוקט" במקצת. בעצם הם ממלאים כאן את אותו תפקיד שממלאים האנגלים בשאר חלקי הארץ. עד כמה הם מתנכלים לנו! לעשות עמם כיום "חשבונות" זהו חוסר תבונה אך אנחנו מצוויים לשנוא אותם- הם גדולי אויבנו בדור הזה!!

בינתים אנו זהירים ומתוחים ביותר וכנראה שנמשיך להיות כך עד אשר תגיע תוספת כח.
האבדה הגדולה שאבדנו אך מקדשת פי כמה את המטרה במאבק להשגתה נפלו. הנופלים-חברינו- מצוים
עלינו את ההמשך. יותר מבכל עת נראים האנשים דרוכים ללא הסוס ומוכנים לכל קורבן. המחשבה
העיקרית היא לקלוע, ולקלוע טוב.

רביבים, 24.12.47

לאבא, אמא ודדי-שלום.

היום הגיעה השירה לאחר שבוע וחצי של ניתוק ועמה הגיעו אף מכתבכם. האוטו שלנו שורין

וכנראה שמעכשיו יהיה הסדר של התנועה ורציפותה.

רזיאל היה כאן במשך שבוע וחצי-מאז האסון. הקבוצה שלו נמצאת כעת בגבולות והיום חזר אף הוא

לשם. הוא כתב מכתב קצר והבטיחני שבבואו לגבולות יכתוב לכם בהרחבה. שהותו כאן בודאי הוסיפה לו ועודדה אותו לאחר "הקרב הראשון".

היום קבלנו תוספת אנשים וזה מאפשר לנו לשחרר את האנשים לעבודה, לאחר שהיו כפותים

במשך למעלה משבוע לעמדות. מיותר הוא להוסיף על חשיבותה של תוספת זו משאר הבחינות.

באחור זמן עמדו על הסכנות הצפויות וארגנו את הכח לעמידה בפניהן. המהלומה שירדה בנפול ארבעת

חברינו-הטביעה את חותמה קשה בכל אחד ואחד. וקשה היא ביחוד ההרגשה שהיו אלה קורבנות חיים-

קורבנות חוסר כוונותם של המוסדות. רק לאחר הקטל הנורא עמדו על הסכנה ואף אז משהו.

נכנסנו לתקופה שדומה בכל לראשית המאורעות שעברו-שוב מסגלים עצמנו לעמידה בעמדות

ובתוך הגדר ומפקירים את המרחב. וכל זה משום שעודנו בודדים ומעטים. רגש הנקמה בוער בנו אך גם

השכל אומר: לא להיות "מוסריים" מדי. אני מקווה כי עוד יסכימו אתנו שאת הכפרים ותחנות המשטרה

המשמשות קינים למרצחים יש למחות מתחת לפני השמים. הלואי ולא יאחרו!

הרבה עתונים לא קראתי בזמן האחרון אך מן המעט שסקרתי ניתן כבר להבין, ובבהירות יתר, מהו

התפקיד הפרובוקטיבי שאותו ממלאים האנגלים. הם שונאינו ומכשילנו וטרם עשו את הצעד האחרון

כלפינו. מה נלעגים דברי ויצמן שקורא אותנו להבלגה ולידידות כלפי האנגלים!

אריה, ראובנצ'יק ואורי נהרגו בתוך הקמפ של עסלויג ע"י המשטרה ושאר מרצחים שתפסו עמדות בתוך

הקמפ. לפני כן ביקשו ממפקד הקמפ כי ילוח אותם עד למוצאי המחנה ובה יבטיחם. אך הוא סרב באומרו

שהם "בטוחים בתוך מחנהו". לעינינו נרצחו ולעינינו נשדדו רוביהם. המשטרה הבריטית הגיעה אלינו אחרי

שעה וסרבה לקחת אתה את רחליה לטפל באורי שעוד היה בחיים. הסרג'נט הבריטי טען שנמצא לידו רופא.

אח"כ נודע לנו שהוא היה מופקר לעזרתם הראשונה של מרצחיו-השוטרים הערבים.

המשטרה סרבה אפילו להחזיר את גופות הנרצחים והם נקברו בבית אשל-לא ניתן לנו לגמול להם את

החסד האחרון.

כעת, כאשר יש סכנה שאנחנו "נשליט קצת סדר בסביבה" מסתובבים כאן הטורים המשוריינים ומטוסי הסיור והם מושיטים עזרה ושומרים על החוק והסדר לפי המסורת של השלטון הבריטי בא"י.

הכל כאן כהמומים. לא הרגשנו ולא ידענו כי המות יפגע בנו. אין אנו משיגים את גודל האבדה וקשה ההכרה כי נתדלדלו השורות מן הטובים שבחבורה. הרבה נתחשל באופים של האנשים בימים אלה. ישנה זהירות דריכות, משמעת ונכונות לכל. והמחשבה העיקרית וראש המאויים הוא: לקלוע, ולקלוע היטב.

העיקר הוא שלא תושבת עבודת הבנין- כי יוחל בהקמת הנקודה יועבר קו המים לנקודה החדשה, יוכשר השטח החדש ואף הברכה תתוקן כראוי.

גם רזיאל וגם רחליה ואני מצאנו עודד בדבריכם כי אתם עמנו. הדאגה מובנת וגם אנו כאן דואגים לא אחת לקרוב, ולסתם חבר שיוצאים ו"צריכים לחזור". אבל זהו הוי הימים ואין מנוס ממנה, מן הדאגה, כל עוד איננו נוהגים כבת יענה.

מכתבי בודאי יתעכבו לא פעם. הדרכים משובשות והדרך אורכת ימים. אך אל נא יוסיף זה דאגה בלבכם. כי מכתבי, גם אם יאחר- בוא יבוא.

נשיקות לסבא ולכולכם

מעמי ורחליה

ועוד: וזה רק לאמא:

הסבירי נא לאבא שזקנים כמוהו לא צריכים היום בצבא העברי ואם באמת הרגל איננה כואבת לו- הגיע הזמן שיהנה משתי רגלים בריאות.

הנ"ל

22.1.48

שלום לכם יקירי,

מוקדם עדין לדבר על כך, אך בעובדה אנחנו קוראים עיתונים מדי יום ביומו ואף יש באפשרותנו לכתוב ולשלוח מכתבים כמעט כל יום. תבינו בעצמכם באיזו מידה זה משפיע על האנשים, שהרי עד כמה שקשה לראות את העתון בשחור מסגרותיו-קשה פי כמה להסתפק בעלילות השקרים של רדיו ירושלים. ועל הערך שיש לזה משאר הבחינות תבינו מאלים.

ובינתיים-שקט. אין כל ספק שזה שקט שלפני הסערה. אך באיזה מקום קים היום שקט שאינו

יחסי?

מצבנו טוב משאר הישובים מבחינת ה"נוף". והן יש לנו חשמל ומקלחת "חופשית" ולחם "חופשי"-מה שאין כן בשאר הישובים שעולים אלינו לרגל ל"התקלח". את הבגדים מכבסים כאן ואף הוקם מחסן בגדים שיש בו מכונת תפירה ומגהץ חשמלי.

המאפיה עובדת כמעט במעת לעת כדי לספק את צרכי שני הישובים השכנים ובקרוב תחל אף המכבסה לשרת את האזור.

היה חסר לנו מאוד ספר אמיץ עד שקם אחד והעיו. הקריבו לו כמה ראשים לנסיונות וכעת הוא נכנס למסלול ועושה פריזורות משופרות. שערותי גדלו פרא אף הן אך אני מושך את סבלנותי כדי שיוסיף לקצץ בראשי אחרים וירכוש עוד קצת "נסיון".

קופת חולים החליטה להעביר הנה רופא קבוע לשלשת הישובים-אנחנו, חזעלה, ומשאבים-חלוצה. אך בינתיים טרם נמצא החירורג האמיץ שירצה בכך.

ובמה עסקינן, שומרים מדי לילה שלש שעות ועובדים חמש שעות ביום. רוב העבודות הן עבודות ביצורים ומשתלמות. בעסקי הברכה איני עוסק ובמידה שאני מתאים עצמי לקצב העבודה של האחרים-אף איני מתעניף כבמקום שבו הייתי בעל הבית. זה מאפשר לי לקרוא הרבה יותר מאשר הייתי קורא פעם, בשעות הפנאי. תודה על הספר ששלחתם-רק היום קבלתיו עם מכתבים מו-ה-12 ל ח.ז. לא התחלתי עדין לקרוא אותו אך נראה לי שזה תרגום גרוע של "The Razor Edge". בכל אופן יש משום סמל בשם "על חוד התער".

הרגשת הימים הללו-כבדה. אין משלימים, אך מסתגלים לסכנה האורבת. ולא מתוך אדישות, חלילה. אך כאשר מדי יום נפגשים באנשים שהספיקו לשמוע כדור מזמזם מתחת לאוזן-עוברים את המבחן הפסיכי, לפחות. והן אף את מתינו קברנו.

רזיאל ודאי סיפר לכם שאם יקרה משהו אזי אני יכול לעשות מה שבדרך כלל עושים שלשים איש. ויש לי הרגשה שאעשה זאת בקור רוח גמור. האמינו לי שאין זה כל עולמי. דוקא כעת אני קורא ספר על כלכלה מדינית, סוציאליזם אוטופי, מעט אידיאולוגיה קיבוצית, ופואזיה. משקיע רוחי בספירות שקטות. אנחנו שומרים יחד, אני ורחליה, כך שלא משעמם ואף אין נטיה להרדם. ממילא יוצא שרוב שעות היום אנחנו נמצאים ביחד.

ודעו שרחליה היא "איזן". היא עברה באומץ את המבחן של הפצוע הראשון ואת התנהגותה בשדה-ציינו לשבח. היא מחדירה את תורתה לחברים ולחברים החדשים ועסוקה בזה בחלק ניכר מזמן העבודה. אתמול נסעה לחלוצה וחזעלה לביקורת המרפאות ובימים הקרובים היא תדריך כאן קורס של החובשות משני הישובים.

וזאת היא זכות מיוחדת לבחורה, אם מוצאים לנחוץ להסיע אותה ממקום למקום. היא חזרה בלילה ועל ראשה-הכומתה המפורסמת זאת שלפיה ניכרים ה"חברה- והריהי כאחת מהם. במכתבי הקודם כתבתי על חבריו של רזיאל ולא כתבתי הכל. הם חברה מצוינים. עברו יפה את המבחן הקשה ובתקופת שהותם הקצרה נתחבבו עלינו. עברו עליהם ימים קשים וזה ניכר עליהם בגילם הצעיר. רזיאל בודאי לא נבדל מהם בהתרשמות. גם כאן היה שקט ורציני ודוקא פחות פטליסט מהאחרים. ואשר לדאגתו של אבא-סבורני שהיא מופרזת. למקום שיצא-יצאו הרבה. ואין זה מחיב לתפקיד מיוחד-זה רק למטרה זאת שימצאו אנשים שיודעים לטפל בנפגעים. זה שונה מאוד מאשר תפקידם של נושאי האלונקות בצבא. את אותם השיעורים למדה רחל לפני כמה חודשים.

וכמה מילים לאמא ורק לאמא: דעי לך שאני זהיר. אינני מפלדה בלתי חדירה אך בטבעי אני זהיר. זוכר אני שבילדותי הייתי פחדן במקצת. משגדלתי, הפכה אצלי נטיה זו לחוש של זהירות ואני נוקט בה כפי שהשכל מחיב. פעם חשבתי שלהיות ילד טוב אפשר להיות עד גיל מסוים. כעת שיניתי את דעתי ואת בודאי תסכימי אתי- הן תמיד הסכמת בסופו של דבר- שגם כעת אני וגם רחליה ילדים טובים, ועושים את אשר מוטל על שכמנו.

לא הבינותי את פשר רמזיו של אבא על "התקרבותו" אלינו. בי עורר הדבר רק דאגה ואני רוצה לדעת דברים ברורים. סבורני שהקרבת מספיק קורבנות אישיים לעם ישראל ואיש איננו רשאי לדרוש ממך

יותר מאשר את שני בניך. בשבילי די שאני דואג לרזיאל ואיני חפץ כי גם אתה וגם אמא ודדי תהפכו לנו למקור דאגה. ובעוז רוח אני אומר לך : התכבד ושב בביתך.

גם רזיאל וגם אני ורחליה צריכים עורף. ועורף תומך.

רזיאל בדרכו חזרה בודאי יבקרכם שוב ואז מסרו לו ד"ש ממני ואמרו לו כי רחליה כתבה לו

מכתב בזמן שטנדר נסע לגבולות וכי ישאל עליו. והעיקר-שיכתוב הנה בהרחבה.

דרישת שלום חמה לסבא. כעת עייפתי אך אולי מחר אכתוב לו ושמח לבבו (הרי שהתחיתני...).

כתבו כלכם בהרחבה.

שלכם

עמי.

נ.ב. אבא, ממגעך עם אנשי רביבים בודאי הספקת וניתן לך להכיר את הענינים. לנו, למשל, כמעט שאין

אנפורמציה-נתרופפו הקשרים. אם תמצא בזה ענין- אנא כתוב מעט על עניננו...הדבר די מגוחך הלא?

שלום,

הני"ל

רביבים, 26.4.48

שלום לכם יקירי,

זה ימים רבים שלא קבלנו מכם מכתב. אני מניח כי עשיתם את שלכם ורק קשיי הדרך מעכבים. אם אמנם כן הדבר-הרבו יותר לכתוב והוסיפו פרטים מחייכם שהרי מכתביכם לקוניים עד כדי ליאש. אנא אל תכזיבו.

הערב היתה כאן הופעה של הזמר ויספיש והקרין זכריה דמרי, העושים סבוב בנגב. מבלי להכנס להערכות מבחינה אומנותית, יש לצין את החויה הגדולה שהיתה לרבים לאחר ניתוק מכל הופעה אומנותית.

אצלנו-אין חדש. אנחנו גבעונים-שואבי מים וחוטבי עצים ותמורת זאת אנו זוכים ל"נוחיות" יחסית-להמצא בביתנו. רוב האנשים הם במשבר נפשי בגלל ההכרח לראות את מעשי ידינו במקום הזה הולכים ונהרסים מהזנחה. החודשים המעטים החזירו את הנוף לדמות שהיתה לו ביום שעלו אליו ראשוני חברנו. שאלת ההשלמה של קבוצה אחרת-טרם נפתרה ובינתים עובר חלק הקבוצה הותיק, ברובו, למשק אחר. על ליל הסדר השפיעו תנאי הזמן והיה גם קשה לארגן מסיבה שביסודה היא צריכה להיות נשאת בהשתתפותם האקטיבית של רוב המסובים, בשעה שרוב המסובים היו כאלה שזו הפעם הראשונה שהם זוכים בכלל לראות מעמד כזה. למרות זאת השתדלו החברים להתעלות מעל לאפרוריות החולין המאפילה בדכאונה ולשמוח.

אני זוכה לקבל דרישות שלום רבות מרזיאל, מכל החברים העושים דרכם הנה. מכתב טרם ראיתי. אך למען האמת אודה שאף אני איני מזכה אותו בכגון דא.

רוחליה רצתה להוסיף כמה שורות אך עד שהגעתי הלום עטפה אותה השנה. אך אני מניח כי רצתה להביע את רחשי הלב שאני רוחש, ומתקשה להביע בכתב.

אתמול היה יום הולדתי וחגגנו אותו כפי שאפשר לחוג בימים אלה מאורע פעוט ופרטי זה-בעצמנו ובצנעה.

דרישת שלום חמה לסבא

בתקוה להתראות בקרוב ונשיקות-עמי.

רביבים, 21.5.48

יקירי,

שוב עבר זמן מאז כתבתי לכם לאחרונה. לו גם כותב הייתי-לא בזה טעם רב, מלבד תאור כרונולוגי של הגשותי ומעט חדשות פעוטות, מאחר שהמכתב היה משתהה בתיבה הצהובה שבחדר האוכל. למרות זאת אני מכיר במשגה שעשיתי-שלא שגרתי בשלש מעטפות את אותן השטויות עצמן-מכיון שהמכתבים, כשהם משתעממים בדרך הארוכה, סובלים מאבידות כבדות.

ועוד פרט אחד-מידת רגישותי מאלצת אותי שלא להפליג בסנטימנטליות בדרך כתיבתי-מחשש שישנו מן דהו ביננו שמוצא ענין בתוכן מכתבי: לא כל שכן שאיני יכול להרבות בפרטים שהיו בודאי זורעים אור על חיינו במרחק ועל חויותנו, וּמספקים לא רק את חוש הסקרנות שבכם, אך ערכם מחיב שיזכו לפרסום רק משיהפכו לנחלת ההסטוריה.

כפי שאתם רואים, נתונה ארץ הנגב לפשיטתם של בני ארץ היאור. גם תל אביב לא נוקטה מפגיעתם הרעה, אך כאן הם מנסים את כל כלי הזין שהאנגלים השפיעו עליהם. מבחינת טיב הציוד בנשק קל, נשק כבד ושריונים. אין כל ספק שידם של האנגלים היתה לתמוך בהם.

בהתקפה על נירים הצליחו על ידי הרעשת תותחים והפצה מן האויר לכלות את כל המשק אך משנסו לפרוץ עם שני טנקים, 300 רגלים ועשרות משוריני זחל-הספיקו עשרים וחמישה כדורים שנורו מ 7 רובים להניס אותם. הם השאירו בשדה למעלה משלושים הרוגים על נשקם הטוב ואין כל ספק שידם היתה איש ברעהו.

בסיכום-היתרון שישנו להם הוא יתרון שיפוג עם הזמן. אנחנו מרכזים כל מחשבותינו להכנות ועושים את כל הניתן ללמוד מן הנסיון שעבר על אחרים.

"צפון תל אביב" הפכה לקטע במערכה וטבעי שיהיה זה מקור לדאגתי לכם. אני משתדל להתגבר עליה ותקוותי היא שאף אתם תהיו חזקים ברוחכם ואמיצים. התכונה "לדאוג" היא בסופו של דבר תכונה טובה הנובעת מקרבתם של האנשים ומרצונם לחלוק בנפשם עם עול משאם של הקרובים להם. וטוב לו לאדם אם יש לו דאגת אם ואב. אך חיבים אנו לעשות זאת ברוח נכונה.

אני כשלעצמי נעשיתי סביל לגבי אובדנם של אנשים קרובים ויקרים רק בכוח הקשיחות שנסתגלה אלי אף שלא ברצוני. לא הספד-אלא חריקת שיניים. הליכתם של אלה שרק אתמול עלזו בינינו וכבר היום הפכו לזכרון קשה-אי אפשר לשאתה אלא מתוך רוח חילית.

אתמול קבלתי ד"ש מרזיאל. שלומו טוב. שלשום חזר לגבולות.

אני מקווה שלסבא ישנה כבר האפשרות לחזור לדירתו לאחר שיפו שוב איננה פרובלמה צבאית.

האם נמצא אבא בבית?

מתאר אני לעצמי שקשה הדבר-לחזור להאפלת החדר בתקופה חמה זאת. מבחינה זו יש לחדרנו

שבצריף יתרון משלו- עם ערב הוא שוכח את צריבתה של החמה ואפשר לשכב בו בניחותא.

הצרה היא שיש נטיה מובנת, אך טפשית, לגשת ולשמוע את החדשות מתחנה זו וממסדר זה וקצת

מתעכבים לשמוע דרישות שלום-שמה בכל זאת נפקד גם אנו... וכך נשרפים הערבים. נושא השיחות הוא

אחד וכמעט אין שני לו וכל אחד הוא גנרל, אם לא אסטרטג קונטיננטלי.

הגיע כבר רב הציוד לבית החולים ורוחליה הופכת והופכת שוב בכל השפע של ציוד וחומרי רפואה אשר

לא קותה לו מעולם. אלא שבינתים חסר אינדבידואם אחד חשוב ביותר- אין רופא מנתח. הדוקטורים

מהוים בינתים ברובם צבור של משתמטים משמינים. בקיצור- יש כבר הרבה קרני אמן (כוסות רוח) אך

חסר האומן עצמו...

מקומו של ביה"ח יהיה כנראה אף לא בבנין-כפי שחשבו בתחילה-אלא במקום שפעם היה מחסן הכלים.

יש בי הרצון להשיב למכתבו של דדי ביחס לכוונותיו לעתיד עם סיום שנת הלימודים הקרב והולך. ואני

מקוה לעשות זאת במכתב מיוחד. הענין הוא בזה שאני קצת חולק דעותיו ועל האפשרויות שהוא רואה

לעצמו. הייתי מעונין לדעת איך אבא ואמא מעריכים את הענינים ואני מקווה שעדין לא השליט דדי

דיקטורה שבה הס מלהשיג על דעותיו...

אשר למכתב לסבא- אני פשוט מתביש להבטיח שהרי ראיתם מה עלה עד כה לכל הבטחותי וכוונותי

הטובות. בכל אופן מסרו לו את מיטב שלומותינו וברכותינו ואת תקוותינו להתראות בקרוב. ובכלל-הן

מכתב זה כתוב אליו כאל שאר "בני" המשפחה.

כל תוכניותנו לנסיעה לחופשה היו כעת לעורבא פרח. בכלל, הן לא היה מעולם צורך בהכנות מיוחדות

ואם נסע- ודאי נבוא ונרגיש עצמנו "בבית". אך מוטב שלא תתאכזבו מצפיה ארוכה ומתוחה.

נשיקות ושלומות,

מעמי והחובשת.

